

COLUMN DE MENING

Een beetje lijm voor een verscheurd heelal

Moya De Feyter

Vrijdag 21 januari 2022 om 17.00 uur

Poëzie is moeilijk. Je raakt er niet zomaar in. Je moet er tijd voor maken, en wie heeft er nu tijd in deze tijd?

Ik houd van de reeks ‘Het leven, een gebruiksaanwijzing’. Ik lees graag over het leven, het Leven op z’n grootst, en ik breng graag tijd door met mensen die het leeuwendeel al achter de rug hebben. Ik ga ervan uit, of laten we zeggen ik hoop, dat je rimpels niet zomaar krijgt, dat ze de trofeeën zijn van groeiend inzicht, dat in die plooiën de mooiste, vreemdste en droevigste verhalen schuilen.

Met veel plezier heb ik het gesprek met de baldadige Herwig Van Hove gelezen, Herwig die alvast een olmen kist voor zijn eigen begrafenis ontworpen heeft, Herwig die alle geloof is kwijtgeraakt, behalve dat in de vriendschap, Herwig die poëzie ‘geconcentreerde literatuur’ noemt, ‘intens, zoals we concentraten kennen in de keuken. [...] Aan poëzie kun je meedoen. Moét je meedoen.’ (DS Letteren 15 januari)

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220114_96255257)

Poëzie druist in tegen de haast die we zo geïnternaliseerd hebben. Ze is geen opdringerig gezelschap. Ze reikt gedachten aan die geen antwoord vereisen, geen reactie, geen daad. Hoe verfrissend! Poëzie is tegendraads in haar gebrek aan richtsnoer en goede raad, haar altijd opnieuw herinneren aan onze sterfelijkheid, en dus aan de

voorbijgaande aard van alles wat we doen en zeggen, alles waar we ons druk om maken, alles waarover we elkaar in de haren vliegen. Veel mensen grijpen pas naar poëzie als hen iets verschrikkelijks is overkomen. Of wanneer de dood nadert. Dan pas blijkt ze opeens een functie te vervullen. Gerust te stellen, of net de broodnodige meerduidigheid te creëren daar waar de werkelijkheid vermoeiend eenzijdig is.

Voor mij is poëzie een soort miniatuurversie van een wijze oudere die op mijn schouder zit terwijl ik paden insla, op mijn bek ga, weer overeind krabbel. Een beetje zoals de klassieker van Jean Pierre Rawie: ‘één regel, en de wereld raakt vergeten,/één rijm, en het verscheurd heelal wordt heel:/alleen achter mijn schrijftafel gezeten/heb ik opnieuw aan heel de schepping deel’.

Terwijl de rijksten van de wereld miljarden investeren (https://www.standaard.be/cnt/dmf20210805_95961368) in biotechbedrijven die het ideaal van de eeuwige jeugd wel eens zouden kunnen verwerkelijken, wil ik oproepen om de poëzie dichtbij te houden, want de meesten van ons zullen jammer genoeg niet aan dat einde kunnen ontsnappen. ‘Meedoen’ aan poëzie betekent dat je niet bang voor haar hoeft te zijn, dat je gerust een beetje aan haar mag trekken, haar om je schouders kunt leggen of rond je heupen, haar door je handen kunt laten gaan, tot je op een dag misschien toch een opening vindt om doorheen te kruipen.

Moya De Feyter is schrijfster en dichter. In ‘De mening’ geven gastschrijvers een week lang hun visie op een actueel thema. Volgende week: schrijver Johan de Boose.

Verschenen op vrijdag 21 januari 2022

LEES MEER

19/01/2022 | COLUMN DE MENING

Een hoopgevend verhaal

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220119_94743138)

18/01/2022 | DE MENING

Een varken als medicijnkast

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220117_98387751)

17/01/2022 | COLUMN DE MENING

Een varken als medicijnkast

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220117_95557277)

VANDAAG | COLUMN DE MENING

De hut van Chaplin

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220124_95531028)

18/01/2022 | COLUMN DE MENING

De jongen op het dak

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220118_95223687)

Lees de volledige
krant

(https://markup.standaard.be/extra/static/checkapp/index.html?utm_campaign=digitalekrant&utm_source=standaard&utm_medium=brooklyn-artikels)